

George Enescu

DOINA

Transcripție pentru SOPRANĂ și PIAN
de Camelia Pavlenco

Pe versuri culese de Vasile Alecsandri

GRAFOART

PREFĂTĂ

George Enescu s-a născut pe 19 august 1881, Liveni-Vârnava, azi George Enescu, județul Botoșani, România. A fost compozitor, violonist, pedagog, pianist și dirijor, însușind prin aceste componente cea mai complexă și uriașă personalitate românească în domeniul muzical.

Copil minune, școlit la Viena și la Paris, ca violonist și compozitor, se afirmă cu putere și har în viața muzicală a lumii, dominând-o peste o jumătate de secol, aducându-și contribuția la evoluția violonisticii moderne și la conturarea unuia dintre cele mai speciale limbaje muzicale ale componisticii contemporane, sinteză a curentelor europene ale secolului XX, a folclorului românesc, a intonațiilor orientale și a visului său interior unic, și încearcă să decripteze interprétilor, muzicologilor și a publicului. Cele 33 de opusuri enesciene sunt numai parte din vizibilă a unui travaliu componistic susținut, de care nu a fost multumit pe deplin și care a lăsat loc compozitorilor contemporani unei munci de laborator și reconstruire remarcabile (Pascal Bentoiu orchestrând ultimele două simfonii).

Cu o activitate interpretativă prodigioasă, care îi răpea din timpul necesar compozitiei, dar care îl facea cunoscut unui public extins de la târgurile umile moldovenești la megalopolisurile Americii, alternând vioara cu bagheta și pianul, Enescu s-a exilat în 1946 la Paris, unde se stinge din viață în mai 1955, cu un dor neostinut după meleagurile naționale, rămasă dincolo de cortina de fier postbelică.

Diplomatul francez Charles de Saint-Aulaire, fost ambasador al Franței în România între 1916-1920 rezumă poetic personalitatea enesciană: „Ca să pozi contura personalității polivalente a lui George Enescu – acest creator singular – a jocului de putere, trebuie să-ți înmoi penița în lumină, eclipsă și rouă.”

Enescu a compus în perioada cea mai încrengătorească a vieții sale (de la 17 la 35 de ani) 45 de lieduri dintre care 22 în limba germană, 19 în limba franceză și 4 în limba română. Printre cele românești, trei sunt lucrări de școală: „Canon” și „Revedere” pentru două soprane și un exercițiu de doină „Eu mă duc” – pe versuri populare (pentru voce și pian).

Adevărata „Doină a lui Enescu” a fost scrisă în 1905 la Paris, pentru bariton, violă și violoncel, ca un răgaz în timpul compunerii primei sale simfonii. Gândită ca un trio vocal – instrumental, „Doină” propune o alternație rafinată a două idei muzicale, aflate în liberă translație și variație între cei trei parteneri, într-o lume tonală impregnată de aluzii modale, încadrată în metrică occidentală, pe care însă o naștește cu libertatea melismelor, vocalizelor, cu asymetria și imprevizibilul duratelor „parlando – rubato”. Versurile populare culese de V. Alecsandri au generat și o Doină de Kiriac, după tipicul folcloric.

Enescu însă crează el însuși în stil popular, fără a cîta o anumită temă țărănească, ci elaborând melodii ale unui folclor imaginat, purtat în străfundurile sufletului, încadrându-le într-o textură proprie, inconfundabilă, ca o floră cunoscută devenită motiv floral în altă unei.

Multitudinea indicațiilor ritmice cu nuanțe mergând până la *ffff*, cu insistența termenilor *Mesto ad libitum, pianando, mezzo-forte, doloroso, dolcissimo, pp ma espresso*, demonstrează cotele înalte ale exigenței interpretative cerute de compozitor, marcând altitudinea supremă la care a fost înălțat folclorul.

Prezența transcripție pentru soprano și pian aduce „Doină” enesciană mai aproape de muzicieni și melomani, propunând o formulă mai ușoară, obișnuită săliilor de concerte și ucenicilor cântăreți – voce-pian. Transpunând acompaniamentul șoptit al corzilor grave (violă și cello) în emisie pianistică și schimbând timbrul cântărețului, s-a operat o schimbare de registre și de modalități de obținere a sunetului, păcaș posibil pentru recrearea magicei a enigmaticului dor îmbrățișat de lucrare.

Camelia Pavlenco

DOINA

Pe versuri populare din colecția Vasile Alexandri

De George Enescu

Transcripcie de Camelia Pavlenco

Molto lento, un poco rubato

The musical score consists of four staves of music. The top staff is for Soprano, indicated by a soprano clef. The second staff is for Piano, indicated by a bass clef. The third staff is for Soprano, indicated by a soprano clef. The bottom staff is for Piano, indicated by a bass clef.

Measure 1: Soprano rests. Piano: *mp*, eighth-note patterns.

Measure 2: Soprano rests. Piano: *p*, eighth-note patterns.

Measure 3: Soprano: *mesto ad libitum*, eighth-note patterns. Piano: *pp*.

Measure 4: Soprano lyrics: "Un-de'a-ud cu - cul cân - tând". Piano: eighth-note patterns.

Measure 5: Soprano lyrics: "Si mier - le - le_ şu-ic - rând". Piano: eighth-note patterns.

Measure 6: Soprano lyrics: "Nu__ mă". Piano: eighth-note patterns.

Measure 7: Soprano rests. Piano: eighth-note patterns.

Measure 8: Soprano: *piangendo*, eighth-note patterns. Piano: eighth-note patterns.

Measure 9: Soprano lyrics: "simt om pe pă - mânt!". Piano: eighth-note patterns.

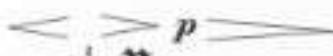
Measure 10: Soprano rests. Piano: eighth-note patterns.

Measure 11: Soprano: *quasi tremolo*, sixteenth-note patterns. Piano: eighth-note patterns.

Measure 12: Soprano: *mf*, eighth-note patterns. Piano: eighth-note patterns.

Measure 13: Soprano: *express.*, eighth-note patterns. Piano: eighth-note patterns.

Measure 14: Soprano: *f*, eighth-note patterns. Piano: eighth-note patterns.

28 
 i - re.
 28 

30 

32 